

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 35/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. G., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 179/2009 z 9. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. januára 2010 doručené podanie Ing. I. G., H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť pre porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa zákonom stanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde v konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 7 Co 179/2009*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 179/2009 z 9. novembra 2009 v konaní o určenie vlastníckeho práva.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

«Uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) č. k. 7 Co 178/2009, (ktoré som prevzal dňa 16. 12. 2009) bolo vo výrokovej časti určené, že:

-sudkyňa V. Č. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci,

-potvrďuje uznesenie,

-zrušuje rozsudok v spojení s opravným uznesením a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“ ...

Týmto v zákonnej lehote podávam proti hore uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu č. k. 7 Co 179/2009 zo dňa 9. 11. 2009 túto ústavnú sťažnosť, ktorou ho napádam v celom rozsahu v tej časti, ktorou zrušil rozsudok prvého stupňa v spojení s opravným uznesením a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v napádanej časti považujem za rozhodnutie, ktoré je zmätočné rozhodnutie, ktorým miesto toho, aby bolo zastavené konanie, resp. odmietnutý žalobný návrh žalobcom, odvolací súd vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v čom ja vidím porušenie mojich ústavných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...

Odvolací súd podľa môjho názoru, keď na s. 4 svojho rozhodnutia zo dňa 9. 11. 2009 uvádza, že z obsahu podania je zrejmé, že ich úmysel nezodpovedal nimi formulovanému petitu zmenenej žaloby. Podľa môjho názoru, sa súd prvého stupňa vôbec právne nevysporiadal s právoplatným uznesením súdu prvého stupňa č. k. 8 C/126/2007-123 zo dňa 9. 2. 2009.

Zmätočnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa vidím v tom, že odvolací súd rozhodol ako rozhodol v rozpore s právoplatným uznesením súdu prvého stupňa č. k. 8 C/126/2007-93 zo dňa 9. 2. 2009, proti ktorému odvolanie nebolo prípustné a ani ja a ani žalobcovia v 1. až 3. rade nepodali proti nemu odvolanie (zdôrazňujem, že samotní žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadali o pripustenie zmeny pôvodného žalobného petitu) a preto podľa môjho názoru neobstojí názor odvolacieho súdu, že formulovaný petit zmenenej žaloby neodpovedá obsahu ich podania ...

Na základe uvedeného, je podľa môjho názoru nesprávny právny názor odvolacieho súdu, ktorým zrušil napádané rozhodnutie súdu prvého stupňa mojím odvolaním a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa s tým, že tento po vrátení veci má postupovať podľa § 43 ods. 1 O. s. p., veď tomuto postupu bráni právoplatné uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 8 C/126/2007-93 zo dňa 9. 2. 2009, ktoré nebolo napadnuté v zákonnej lehote účastníkmi konania a uvedené uznesenie o pripustení zmeny petitu žaloby, teda nebolo a ani nemohlo byť zrušené odvolacím súdom?

Opravné uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 8 C/126/2007-148 zo dňa 5. 6. 2009 nie je žalobný petit, ale len záhlavie rozsudku o určenie vlastníckeho práva po nebohom M. M. zomretom ..., ako to je zrejmé z právoplatného uznesenia súdu prvého stupňa č. k. 8 C/126/2007-93 zo dňa 9. 2. 2009...

Som toho názoru, že napádaným uznesením odvolacieho súdu boli porušené moje ústavné práva na súdnu ochranu, lebo podľa môjho názoru mal odvolací súd vyhovieť môjmu odvolaniu v napádanej časti a zamietnuť v celom rozsahu žalobný návrh žalobcov a priznať mi trovy konania – trovy právneho zastúpenia v sume 200.- eur JUDr. H. ako som ich vyčíslil súdu prvého stupňa.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Ústavné právo sťažovateľa Ing. I. G. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 7 Co 179/2009 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Co 179/2009 zo dňa 9. 11. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie bez zbytočných prietahov.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd aplikujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj judikatúru vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je v zásade oprávnený a povinný preskúmavať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní

pred všeobecným súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno podľa záverov Európskeho súdu pre ľudské práva posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí vo veci sp. zn. 7 Co 179/2009 z 9. novembra 2009 ako súd odvolací okrem iného uviedol:

„Vo vzťahu k veci samej odvolací súd v zmysle zásad ust. § 212 O. s. p. preskúmal rozsudok v spojení s opravným uznesením bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že v konaní došlo k vadám majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V danom prípade za vlastníka spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. 227 kat. úz. Ruské bola určená už nežijúca osoba. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 7 ods. 1 a ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením. Túto spôsobilosť má aj počaté dieťa, ak sa narodí živé. Smrťou táto spôsobilosť zanikne.

Vychádzajúc z tohto ustanovenia smrťou zanikajú akékoľvek práva a povinnosti fyzickej osoby. Za takejto situácie nebolo objektívne možné za vlastníka spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam určiť nebohého M. M. Takto formulovaný petit žaloby mohol viesť iba k jej zamietnutiu, samozrejme len vtedy, ak žalobcovia sa skutočne takéhoto nároku domáhali. Z obsahu podania žalobcov zo dňa 2. 2. 2009 (č. l. 89 spisu) je zrejmé, že ich úmysel nezodpovedal nimi formulovanému petitu zmenenej žaloby. Predmetom zmenenej žaloby malo byť určenie, že do dedičstva po M. M. patrí sporný spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam zapísaný na LV č. 227 kat. úz. Ruské. Tento nesúlad mal byť odstránený postupom vyplývajúcim z § 43 ods. 1 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka konania, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako 10 dní. V uznesení uvedie ako treba opravu alebo doplnenie vykonať.

Okrem toho žalobcovia mali byť vyzvaní aj na doplnenie údajov týkajúcich sa presného označenia sporných nehnuteľností v súlade s osobitným predpisom, ktorým je Katastrálny zákon. Za takéto doplnenie sa nedá považovať požiadavka právneho zástupcu žalobcov o pripustenie opravy zmeneného žalobného petitu, prednesená na pojednávaní dňa 13. 5. 2009, v ktorej jednotlivé parcelné čísla, výmera a druh pozemkov vôbec špecifikované nie sú.

Ak teda súd prvého stupňa bez toho, aby vyzval žalobcov na odstránenie nedostatkov v zmenenej žalobe, určil za vlastníka sporného spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam nebohého M. M., rozhodol o niečom, čo podľa obsahu zmeny žaloby nebolo ani predmetom konania. Postupom súdu tak došlo k odňatiu možnosti žalobcom konať pred súdom, v dôsledku čoho odvolací súd podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení spisu bude potrebné žalobcov vyzvať na upresnenie ich žalobného petitu tak, aby tento zodpovedal požiadavke na určenie že do dedičstva po M. M. patrí konkrétny spoluvlastnícky podiel k presne špecifikovaným nehnuteľnostiam. Až po takomto upresnení bude možné vo veci opätovne rozhodnúť.“

K ďalšej námietke sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu o nevyhlúčení sudkyne krajský súd uviedol:

„Ďalším rozhodnutím a to uznesením zo dňa 11. 8. 2009 č. k. 8 C 126/07-153 bolo žalovanému uložené zaplatiť súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti vo výške 66,- eur.

Vo včas podanom odvolaní žalovaný navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť. Ako dôvod uviedol, že ním vyjadrené presvedčenie spochybňujúce nestrannosť a nezaujatosť sudkyne nie je možné stotožňovať so vznesením námietky zaujatosti.

Žalovaný vo svojom oprávnom prostriedku vo veci samej, okrem iného poukázal na to, že sudkyňa JUDr. V. Č. nebola nestrannou a nezaujatou sudkyňou, čím došlo k porušeniu jeho ústavného práva na súdnu ochranu. Takéto podanie po obsahovej stránke (§ 41 ods. 2 O. s. p.) sa nedá hodnotiť inak ako námietka zaujatosti. V tejto námietke je uvedené proti komu smeruje, dôvod pre ktorý má byť sudca vylúčený a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Žalovaným podaná námietka zaujatosti teda splňa všetky náležitosti vyplývajúce z ust. § 15a ods. 3 O. s. p.

Podľa položky 17a Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov za vznesenie námietky zaujatosti účastníkom konania sa platí súdny poplatok vo výške 66,- eur, tak ako to ustálil súd prvého stupňa. V dôsledku uvedeného odvolací súd v súlade s ust. § 219 O. s. p. napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.“

Z rozhodnutia krajského súdu, ktorým zrušil rozsudok prvého stupňa v spojení s opravným uznesením a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, vyplynulo, že toto jeho rozhodnutie nebolo neodôvodnené a arbitrárne.

Ústavný súd konštatuje, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje (v sťažnosti uvádza tie isté argumenty, ktoré uviedol aj v odvolaní), nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd reagoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na všetky zásadné otázky, ktoré sťažovateľ namietal.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nemožno považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie týchto práv (I. ÚS 3/97).

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (II. ÚS 4/94, mutatis mutandis I. ÚS 8/96, II. ÚS 3/97).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2010